

svær, eller det maatte være opløst, inden man kom sammen igjen, hvorved altsaa en ny Ordning af Stutteriforholdet vilde vanskeliggjøres, og man maatte have en ny Lov desangaaende. For altsaa at undgaae enhver Vanskelighed i saa Henseende sagde Finantsudvalget: Vi maae give Regjeringen Midler til, at Stamstutteriet kan bestaae saalænge, indtil enten den nuværende Lov bliver antaget endnu i dette Møde, og Sagen derved afgjøres, eller til at Regjeringen i næste Møde kan komme frem med et Lovforslag, som kan blive saa tidlig vedtaget, at der paa Finantsloven kan optages de Summer, som denne Lov vil kræve, eller endelig som en tredje Udvei, hvortil Regjeringen har tre Maanedes, at Regjeringen, som saa maatte blive enig med Thinget om, at det var rigtigere, at Stamstutteriet kom til at vedblive at bestaae, end at det skulde høre op, kunde begjære en Tillægsbevilling for at vinde den fornødne Tid, indtil en Lov kunde komme frem. Saaledes staaer Sagen, og hvorledes er Stamstutteriets Historie og hvorledes maatte man komme til at dømmе om dets Berettigelse eller Ikke-Berettigelse ligeoverfor den finantsielle Bevilling efter den 31te Marts 1862? Jeg har omtalt Commissionens Arbejde, jeg har omtalt den Lov, der kom frem, jeg har omtalt Folkethingets Udvalgs Indstilling angaaende Landstutteriet, at det havde omtalt det som et Forsøg, der krævede at forfættes i 6 Aar, og at der ikke var givet nogen Regel for, hvad der hyderligere skulde gjøres. Det kom til samme Erkjendelse om Stamstutteriet, det erklærede ligeledes om dette, at saaledes som det dengang bestod, var det til en vis Grad i en Opløsningstilstand, og at man i det Allerhøjeste kunde sige, at der i de senere Aar var indledet Forsøg, der gik i en vis Retning, nemlig at opfriske den saakaldte gamle frederiksborgske Race i Forbindelse med at faae det hvide Stod bragt tilbage i en bedre Orden, ligesom der ogsaa var gjort et Forsøg med Hensyn til den engelske Fuldblodsrace. Udvalget forelagde Lovforslaget her for Thinget med den Indstilling, at ogsaa dette maatte betragtes som et Forsøg, men det maatte som Forsøg begrænses, og Udvalget foreslog Begrænsningen til 10 Aar. Denne Begrænsning blev ogsaa opta-

get i den Lov, jeg her holder i min Haand, og den vil være affluttet den kommende 31te Marts. Nu kommer Udvalget altsaa til at staae ligeoverfor en Lov, med Hensyn til hvilken Mængde, at naar den Betingelse er ophørt, hvorunder Regjeringen kan styre Stutteriet, nemlig den, som siger, hvorledes Forsøget skal forfættes, saa er i Virkeligheden Lovens Formaal naaet og endt, naar man ikke, inden Betingelsen er ophørt, faaer nye Regler for Forsøgets Fortsættelse. Udvalget er altsaa kommet til at foreslaae Thinget her igjennem denne Bevilling at udtale sig derover, og imod dette især er det, den ærede Minister optræder, og hvad siger han? Han udtalte nogle Ord, som forekom mig høist mærkelige; han sagde: Der som den Fordring, som af Regjeringen er stillet i Finantsloven, ikke fyldestgjøres, men Udvalgets Forslag derimod antages, saa har man gjort Fallit. Dette Ord „Fallit“ kan jeg ikke tyde paa anden Maade, end at Ministeren stiller sig her med denne Lov i Haanden, som har en Begrænsning med den 31te Marts 1862 — om Lovens Betydning kan der være forskellige Meninger, men den Mening kan dog ogsaa have Gyldighed, at den i denne væsentlige Retning er udløbet den 31te Marts næste Aar, og savner da en nærmere Bestemmelse — og siger: Jeg bringer den frem ligeoverfor Folkethinget og begjærer i Lovens Navn, som en Ret, en Bevilling, og dersom Thinget nægter mig den, saa har det sat sig i samme Stilling som den Mand, der nægter at betale en Gjæld. Det er altsaa det Samme, som om den ærede Minister vilde sige, at naar Thinget nogenstunde skulde see sig opfordret til at nægte en Bevilling, som er krævet i Henshold til en Lov, saa har Thinget stillet sig paa samme Fod som en Debitor, der ikke betaler den Gjæld, der kræves af ham. Jeg veed ikke, om man kan være tjent med at være bragt i en saadan Stilling; den stemmer ikke med det, som den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 5te Valgfreds indrømmede, thi han indrømmede os dog noget Mere, og den skaber en ganske overordentlig Forlegenhed. Den ærede Minister sagde ved denne Leilighed, hvis jeg ikke misforstod ham, at dersom man ikke fastholdt dette, saa vilde Regjeringens Førelse være, han sagde